

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Moribus, Amore,
Servitio Æternæ Sapientiæ

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066375

Cap. XVIII. Æternam Sapientiam sibi desponsandi ratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45408

O Æterna Sapientia, quæ Ministros tibi dignos te facis, & cui subesse atque ministrare, dignitas est, respice in me vilissimum opus manuum tuarum, & facito me ministrum tuum dignum Te. Non sum quidem ego dignus & aptus, ut in totâ vitâ meâ, & si foret æterna, vel per unum momentum ministrem Majestati tuæ; sed Dignitas tua tanta est, & obligatio mea, ut debeam tibi, per omnia totius Æternitatis momenta, omnibus omnium rerum viribus conatibusque totaliter servire, meque ministerio tuo superimpendere. Ó Sapientia, utere me digne te, ad exaltandum Te, ad humiliandum me, juxta Adorandæ Voluntatis tuæ placitum; & propter nullum præmium meum. Tibi soli sit omnis honor & cultus, & Amor in secula.

CAPUT XVIII.

Æternam Sapientiam sibi Desponsandi Ratio.

NON est ambitio humana, sed Dignatio Divina, quod creatura vilis, audeat tantum sibi assumere, ut Desponsationem Æternæ Sapientiæ, ejusque connubium & complexum, præsumat concupiscere. Dignatus est hominem sibi unire Hypostatice & substantialiter Deus: quomodo non dignabitur Animam sibi unire, Mystice & Spiritualiter? Non tantum dignatur, sed etiam imperat & jubet, molestumque est illi, si rariùs fruitur hujusmodi Sponsalitiis, delitiis, atque amoribus. quin imò propter hoc præcipuè venit Increata Sapientia, factaque est Incarnata, ut homini & animum daret, & modum ostenderet ad Sponsalia veniendi Divina. Nam ubi homo vi-

64.

D 3

det

det Voluntatis & Dignationis Divinæ fuisse
Deus Homo, & Homo Deus fieret: quomodo
jam dubitet esse etiam Voluntatis Dignationisque
Divinæ, ut homo Sponsus Dei fiat, jungaturque
illi amore, quem videt sibi potuisse jungi natura,
personā, substantiā? Audeat ergo homo
præsumere, quod Dignatur Majestas æternade-
siderare. Assumat in sponsam Ratio Sapientiam,
nectatur Radius Soli, rivus fonti, effectus Causæ,
Creatura Creatori, Vilitas Dignitati, nihil Eni,
Homo Deo.

65.

Sed quis modus erit in re quæ est supra mo-
dum? Arbitror, nulli eo usque audaciæ proce-
dendum, nisi prius persenserit, se ad id præsum-
ptionis dignanter vocatum: Nam omnes quidem
vocat Sapientia ad convictum & consortium su-
um; sed facit hac in re tamen discrimina, nec te-
merè quoslibet ad intima intromittit. Speciali-
ter vocat, specialiter præparat, ornat, animat,
quos ad eò specialiter honorare cogitat. Suntque
hujus Vocationis signa ordinaria, nec obscura,
nec pauca, e. g. Mortificatio sensuum, & Odium
sensualitatum, Veritatis Amor, Puritatis interna
studium, Mansuetudo, Phantasmatum raritas &
quies, Desiderium placendi Sapientiæ, Vita ex
Rationis & Fidei præscripto diu diligenterque do-
cta. Sapientiæ mundi & judiciorum humano-
rum neglectus & irrisio, Cupiditas intima cordis
inhærendi fruendique Æterna Sapientiâ, quam
non pariat turbida de Propriâ Dignitate sanctita-
te vè præsumptio & opinio; sed humilis amor obla-
que ad Æternam Sapientiam affectio, identidem-
que intus in animo ad id desiderandum percepta
impulsio atque invitatio. Hæc in se qui senserit,

voca-

vocari se non dubitet; sed post hæc, quonam vocetur sciat oportet. Noverit quid & quænam sit isthæc Æterna Sapientiæ, & noverit notitiâ non communi, sed Altiori quadam, quam nemo scit nisi qui accipit, & quæ in hoc negotio est omnium difficillima: nec ferè obtinetur, nisi donetur. non donatur autem, nisi magnis & generosis sui propter Deum contemptoribus, famæque & honoris sui calcatoribus, propriæque stultitiæ & defectuositatis professoribus. Quâ in re quanto qui amplius proficiunt & excellunt, tantò postmodum penitus in arcanâ Æternæ Sapientiæ ab ipsamet Sapientiâ inducuntur. Inductus verò quis ad dictam altiorem Sapientiæ Notitiâ nullo negotio illius magnus æstimator & admirator evadit. Sapientiæ est omnium rerum pondus, pretium, Dignitas, valor, artifex, regula, ratio. proinde si hoc esse cognoscatur, non potest non præ omnibus pretiosa & mira videri. Ab æstimatione porrò admirationeque Sapientiæ, transitur ad Amorem atque Desiderium illius, & quidem non vulgare, sed ardens, tædiosum, semper crescens, inquietum, laboriosum, famelicum, absorptivum.

Istiusmodi autem desiderium, stimulat & urget animum ad præparandi sui studium. Animus ergo succensus desiderio fruendi & potiundi Æternæ Sapientiâ, totum se colligit, ab omnibus avellit, omnibus expurgat, non tantùm sordibus, sed etiam sordium vestigiis: non tantùm terrenis ac sensualibus rebus, sed etiam rerum imaginibus, omnia à se amputat non necessaria, ipsa etiam minuit & ordinat necessaria, sursum se semper erigit, in supernis semper quidquid aliud

66.

67.

agat se defigit: quoties se ab inde prolapsus adve-
 tit, toties eodem incessanter & infatigabiliter re-
 re compellit. & denique, quantum fieri poterit
 continuò per memoriam & Amorem *Æternam*
 Sapientiæ semper inhæret, illam vigilans, illam
 dormiens, illam loquens, illam tacens, illam o-
 rans, illam studens, legens, scribens, docens,
 illam ambulans, illam sedens, illam tandem ubi-
 que vivens & moriens præ oculis habet, fovet,
 amat, æstimat, concupiscit, laudat, osculatur,
 adorat, ambit, deprecatur, orat, consulit, gra-
 tiis munusculisque prosequitur: illi soli se servat,
 ornat, ditat, exercet, præsentat. illi soli vivit, illi
 soli placere, servire, ad palatum & Gustum aliquid
 facere, vitæ Beatitudinisque instar ducit. Et quia
 hæc aut pauca aut parva viliaque ducit, suis ipsius
 industriis, operibusque inopibus minime conten-
 tus, ideò aliorum quos Sapientiæ certò novit pla-
 cuisse, delitiososque fuisse, implorat emendica-
 que Suffragia. incipiens à minimo Angelo, à mi-
 nimo Sancto usque ad ipsam Sapientiæ Matrem
 Pretiosissimam progreditur, & dignos *Æternam*
 Sapientiâ ornatus apparatusque corradit. quin
 etiam ipsius se Sapientiæ Incarnatæ vestit Digna-
 tionibus, instruit donis, ditat meritis, assimilat
 moribus, succendit Amoris.

68. Hic jam conceptâ fiduciâ non ex suis, sed ex
 ipsius Sapientiæ Gratiis, ambitiosa sua explicat vo-
 ta, dat se, & postulat vicissim pro se, coram *Æternæ*
 Individuæque Trinitatis Majestate, in conspe-
 ctu totius cæli, celebrat Sponsalia cum *Æternâ*,
 Increatâ, Incarnatâ Sapientiâ. fit Sponsus & Spon-
 sam habet, contrahit, complectitur, fruitur, &
 beatus

beatus est, si non plenè, at ex parte, si non semper, at sæpè, at interdum.

O Pretiosissima, ô Pulcherrima, ô Dignissima Æterna Sapientia, quæ medicet universæ vilitatis vilitatem atque purgamentum; tamen gratuita, solâ & purâ Misericordiâ, Gratiâque tuâ condis, servas, ditas, salvas, beas. Te, ego coram Adorandâ Individuâque TRINITATE, coram omni aulâ celesti, Pretiosissimâque Parente tuâ Virgine MARIA, nullis licet meis suffragantibus meritis, sed solis tuis invitantibus auxiliis: Eligo, accepto, accipio mihi in Sponsam sempiternam; meque vicissim tibi dono, Trado, despondeo in Sponsum perpetuum: voloque totus Tuus esse, in omnibus tibi servire, omnia ad Gustum tuum facere, in omnibus majus tuum Beneplacitum, majoremque Gloriam tuam querere & spectare: in omnia tua commoda totum me semper impendere, Tibique in æternum adherere. Nullum pro hac re abs te præmium postulans & expectans, nisi ut Tu sis Sponsa mea suavissima, & ego Sponsus Tuus, gratissimus, Tibi, semper, utque utaris me toto juxta omne placitum tuum, & ad Gustum Adorandæ Voluntatis tuæ, & ad Exaltationem Em. nentissimæ Dignitatis tuæ. Tibi cum PATRE, & Sancto SPIRITU, sit Æternitas Gloriosa, & Gloria Æterna.

Hujus cum Æternâ Sapientiâ Desponsationis præcipuum munus, finis, exercitium, Praxis, & negotium, & quasi compendium est positum in hoc, ut perpetuâ (quantum in hâc vitâ fieri potest) memoria habeatur Æternæ Sapientiæ, ita tamen ut hæc memoria non sit sterilis, & merè (ut vocant) speculativa, sed fructuosa, & practica, sive operativa. Quæ operatio consistit in

D 5

hoc

69.

hoc ut dum memoriam præsentis nobis Sapien-
tiæ Dei retinemus, excitemur ejus Præsentia &
in conspectu ad varios affectus & effectus v. g. ut
in conspectu ejus nihil indignum oculis ejus
committamus. 1. Sed ita vivamus ut speciosissi-
mus ille purissimusque oculus nihil inveniat
quod reprehendat. 2. Ut non solum nihil agamus
mali, sed etiam si quid agimus boni, agamus
cum maximâ perfectione & fervore & juxta
gustum Sapientiæ, Heroicoque cum conatu.
3. Ut quantum fieri potest teneritudine Amoris
vel fame sitique desiderii, vel familiaritate col-
locationis mutua, vel confidentiâ communica-
tionis, vel secretâ complexuum conjunctionum-
que fruitione & satietate, in eam (utpote præ-
sentem, & quidem Sponsam) rapiamur, neque
tamen interea à necessariis occupationibus, de-
bitè peragendis avocemur. Quæ res non est
quidem (fateor) humanarum virium: (quid
enim nos sumus nobis, nisi duces in præceptis,
& pondera in nihilum?) tamen qui amant Sapi-
entiam, & qui amantur ab illâ facile hoc illis usu
fiet, & tempore; modò non fatigentur initio sese
ostendente difficultate.

*Fac ó Sapiencia Æterna ut convivamus tibi
digne Te; omnia enim possumus, nos infirmi, per te
& nihil possumus nos robusti sine Te. Quia omnis suf-
ficientia nostra est ex te. Tibi Gloria & Benedictio
& Gratiarum actio ab omni Creatura in secula.*

CAPUT